

Hoofdstuk 3.01

Nadat Hades zich aan de branding had ontworsteld en wegzeilde van Atlantis, keek hij met weemoed nog éénmaal achterom, met pijn in zijn hart omdat hij nooit meer naar het prachtige eiland zou terugkeren, maar verheugd dat hij geen deel meer uit hoefde te maken van het door hem zo verfoeide godengezelschap.

Hades had als de God van de onderwereld aan de macht van zijn jongere broer, Zeus, getornd. Maar door gebrek aan medestanders had hij de strijd uiteindelijk opgegeven. Eigenlijk steunde alleen Athena hem - de godin van de oorlog – die ook regelmatig dwars tegen Zeus inging. Hades had haar in een overmoedige bui in vertrouwen genomen en verteld dat hij een coup aan het voorbereiden was. Athena was regelrecht naar de oppergod gestapt en had hem van de plannen op de hoogte gesteld. Het gevolg was dat Hades na een democratische stemming verbannen werd naar de voet van de vulkaan Pico, waar hij zijn voedsel verzamelde en een boomhut voor zichzelf bouwde.

Nu had hij niets meer te zoeken op Atlantis en de vernedering van zijn excommunicatie had hem gesterkt om een lange en ongewisse reis te maken in westelijke richting. Tegen de wind in, waardoor hij niet kon worden gevolgd.

Hij had een klein zeilschip gebouwd, dat topgetuigd was met een kiel, zodat het tegen de wind in kon laveren. Een tot dusverre onbekend ontwerp, waar Hades alle vertrouwen in had.

Doordat hij de laatste jaren in afzondering op het eiland had geleefd, waren zijn voorbereidingen onopgemerkt gebleven, behalve voor Persephone, de oogverblindende godin van de onderwereld. Ze waren verliefd op elkaar geworden. Persephone had een maagdelijke uitstraling. Ze was lang voor godinnenbegrippen, zo'n één meter vijfentachtig en elk gewaad, dat ze immer bevallig om haar ranke lichaam drapeerde, stond haar fantastisch. Haar lang blond haar

droeg ze afwisselend los en opgestoken. Qua schoonheid deed ze niet onder voor Aphrodite, een andere godin die zeer werd begeerd. Hades was één kop groter dan zijn geliefde en leek als twee druppels water op zijn jaren jongere broer Zeus met zijn blonde krullen, diep blauwe ogen en gespierde lichaam. Hades en Persephone begrepen elkaar blindelings en waren zielsgelukkig met elkaar in de lente en de zomer. Dan kon Hades zijn geluk niet op met zijn lieve en vrolijke geliefde. Maar na zes maanden keerde jaarlijks het tij. Persephone werd dan knorrig, verslonsde zich en was simpelweg niet te genieten. Dan transformeerde ze van onweerstaanbaar naar ronduit afstotelijk. Hades kon daar niet mee omgaan en vervloekte haar donkere buien. Omdat hij wist dat Persephone hem in haar duistere gemoedstoestand het bloed onder de nagels vandaan kon halen, stuurde hij haar elke herfst heen. Morrend vluchtte ze dan naar haar moeder, Demeter, de machtige godin van het graan, totdat het voorjaar aanbrak en haar frivoliteit weer de overhand kreeg. Dan vielen zij en Hades elkaar smachtend in de armen.

Het schip was gereed om te water te worden gelaten toen Persephone al ruim vijf maanden bij haar moeder verbleef. Hades kon niet langer wachten met het vertrek, want hij vreesde dat zijn werf ontdekt zou worden en hij kon alleen van het eiland weg bij een afluende wind, waarvan aan het einde van maart voor hooguit één dag sprake was. Één nacht tevoren sloop hij het paleis van Demeter binnen en drogeerde Persephone, waarna hij haar ontvoerde en buiten bewustzijn hield totdat ze op zee ver genoeg van Atlantis waren verwijderd. Ze schreeuwde moord en brand en eiste dat Hades rechtsomkeert zou maken.

‘Ik wil naar mijn moeder!’ brulde ze met lange uithalen. Hades gaf geen krimp. Hij wist dat het niet lang zou duren voordat ze weer voor rede vatbaar zou zijn.

De reis verliep langzaam en vaak stond Hades naast de mast in de verte te turen, verlangend naar land in zicht. Hij kon dat uren volhouden.

Vis was al snel hun enige bron van voedsel, dat Persephone zingend bereidde. Na drie maanden konden ze geen vis meer zien. Ze leden aan scheurbuik en het werd hoog tijd dat ze snel aan land zouden gaan. Het warme zand voelde dan ook goed onder hun voeten, toen ze eindelijk van boord stapten.

Vanuit de bosrand, die de overgang naar het strand markeerde, liepen inlanders ter begroeting op hen af. Voorop hun leider met zijn volgelingen in zijn kielzog. Niets wees op enige vijandigheid. De leider stond even later met een brede grijns voor Hades. Die pakte zijn vlijmscherpe dolk uit de schede aan zijn riem en sneed in een snelle beweging de keel van de arme man door. Met grote ogen van ontzetting zakte de leider gorgelend ineen en zijn gevolg wierp zich ter volledige overgave op de knieën.

Geen genade, vond Hades, en hij veegde zijn mes schoon. Als hij indruk wilde maken dan kon dat alleen maar op deze manier. Ze liepen door tussen de geknielde inlanders, die onderdanig kruipend een weg voor hen vrijmaakten.

‘Zo, de toon is gezet,’ zei Persephone geanimeerd, toen Hades met grote stappen fier voor haar uit liep in het mulle zand. Op zijn rug een grote zak met dertien kristallen schedels.

Hoofdstuk 3.02

Het was een drukte van belang in de ronde conferentiezaal van het hoofdkwartier van het OgenOOtschap. Alle drieëndertig leden waren aanwezig. Geen van hen zat aan de eveneens ronde conferentietafel totdat Emile iedereen verzocht plaats te nemen. De leden schoven aan de fraaie vergadertafel, waarin met alle voorkomende houtsoorten ter wereld de afbeelding van de Magische Ruit was ingelegd.

Het was Emile vaak gevraagd hoe hij op het idee van de Magische Ruit was gekomen, waarop hij altijd had geantwoord dat hij dat niet kon verklaren. Achteraf bleek het symbool het best bewaarde geheim van de allerhoogste top van de vrijmetselarij te zijn geweest, totdat Emile het onthulde. Terwijl het toch altijd overduidelijk zichtbaar was geweest in het stratenplan van Washington D.C, de bakermat van de vrijmetselarij.

Emile opende de General Assembly.

‘Dames en heren, ik heet u van harte welkom. Zoals gebruikelijk bespreken we elke twee maanden de ontwikkelingen in de wereld met elkaar. Voor de goede orde meld ik u dat deze bijeenkomst niet is bedoeld als discussieclub, maar uitsluitend als het moment om nieuwe lijnen uit te zetten en die dan direct in stemming te brengen.’ Emile keek Jonathan aan, die nog steeds de secretaris van het genootschap was, en verzocht hem de agendapunten voor te lezen met onderwerpen die nooit vooraf bekend werden gemaakt.

‘Ik begin met een algemene beschouwing. Aansluitend vraag ik Safi Nimass ons in te lichten over de laatste ontwikkelingen. Daarna zal Jenny ons informeren over de vertaalunit. In de pauze kunt u mij uw agendapunten aanreiken, die we vervolgens in het tweede deel van onze vergadering zullen behandelen.’

De al wat grijzende Jonathan keek over zijn leesbril om vast te stellen dat hij de onvoorwaardelijke aandacht had. Hij nam een slok water en schraapte zijn keel.

‘Nadat Kronos ons en de rest van de wereld toesprak als de heer en meester van de planeet Terrade, is het OgenOOtschap uitgegroeid tot de grootste organisatie ter wereld met bijna drieënhalve miljard leden. Ongeveer de helft van de wereldbevolking is nu lid. Zoals u weet is de maandelijkse contributie vervallen en staat de overige aardbewoners niets langer in de weg om toe te treden. Voor een deel is dit overigens niet reëel, omdat kinderen pas vanaf hun achttiende levensjaar kunnen worden ingeschreven en ook

geëxcommuniceerden dienen buiten beschouwing te worden gelaten. Dat geldt tevens voor de hartgrondige tegenstanders. Ik kom uiteindelijk tot de conclusie dat we met nog maximaal één miljard nieuwe leden kunnen groeien. Ik heb geen rekening gehouden met analfabeten, die tot mijn verbazing toch nog steeds een grote groep vormen.'

'Ik heb een vraag,' zei Emile. 'Er zijn wereldwijd positieve veranderingen doorgevoerd. Kun je ons bij benadering aangeven hoeveel niet-leden wereldwijd tot onze felste tegenstanders behoren?'

Jonathan antwoordde hem dat hij de harde kern inschatte op zo'n tien miljoen personen.

'Weet je waar die zich bevinden?' vroeg de voorzitter.

'Voor een deel is dat eenvoudig aan te geven. Dat zijn de leefgroepen waar mensen in hun eigen onderhoud voorzien en die zich van de rest van de wereld hebben afgezonderd. Het gaat om kleine gemeenschappen die over de hele aardbol zijn verspreid. Anders staat het met niet-leden die voor ons niet direct herkenbaar zijn. Ook die houden zich in leven met ruilhandel of giften, omdat ze op een of andere wijze niets met de O aankunnen. Onlangs is in Egypte een leefgemeenschap ontdekt die een eigen valuta met munten en biljetten in het leven had geroepen. Met als gevolg dat daar veel onrust heerste. Verder kan ik er alleen maar naar gissen, maar ik vermoed dat veel niet-leden direct of indirect nog steeds onder de invloed van de vrijmetselarij vallen.'

Emile bedankte Jonathan voor zijn antwoord en gaf hem een teken dat hij verder kon gaan met zijn betoog.

'Toen de O overal de nog enige munteenheid werd, zonder contant geld en uitsluitend nog de Obank, was dat de genadeklap voor de criminaliteit. De veiligheid in de wereld is daardoor sterk toegenomen. Met succes zijn de oude valuta verdreven. Fraude, witwassen en zwart geld behoren tot het verleden. Daders geven zichzelf nu aan omdat precies is na te gaan waar ontvreemd geld

bancair naartoe is gesluisd. De controle op de geldstromen is wel een tijdrovende en arbeidsintensieve bezigheid. Tot op heden stelden we alleen onderzoeken in bij anonieme aangiften via de Olijn, en bij wijze van steekproef. Aangetoond is nu dat het de moeite loont om meer controle op banktransacties toe te passen. Nu geldt niet langer een doel maar een middel is en het toebehoort aan alle leden van het OgenOOtschap, spreken we over gemeenschapsgeld dat helaas nog steeds onrechtmatig, maar wel traceerbaar, wordt toegeëigend. We hebben het over de verderfelijke hebzucht, oftewel hét kwaad zoals dat in de oude wereld bijna tot de ondergang van onze planeet heeft geleid. Dat mag nooit meer gebeuren en wij dienen ervoor te waken dat dit ook nooit meer het geval zal zijn. In onze ultieme democratie is strakke controle over de geldstromen belangrijk, zelfs onontbeerlijk. Echter, we hebben meer budget nodig voor extra controleurs die toezicht houden. Om malversaties verder terug te dringen is twee miljard O nodig. Een investering die zich dubbel en dwars zal terugverdienen. Niet alleen in geld, maar ook ten dienste van ons gedachtegoed, want achterhaald dubieus geld vloeit direct naar de algemene middelen en het heeft een preventieve werking. We staan immers niet toe dat hebzucht weer de overhand krijgt.’ Aan het instemmende knikken van de overige leden van de vergadering zag hij dat hij kon rekenen op toestemming aan het eind van de vergadering om dat fonds vrij te maken.

‘Dan kom ik nu toe aan de phOne, die inmiddels toe is aan een update. De nieuwe versie zal beter zijn beveiligd. Zoals bekend is het uitbrengen van valse stemmen al lang een heikel punt in de nieuwe wereldorde. Ieder lid draagt grote verantwoordelijkheid, maar ondanks dat slaagden hebzuchtigen er toch in om stemmen te ronselen door andere leden onder druk te zetten. Onbekend is hoe groot het probleem is, maar het dient te worden uitgebannen en de techniek moet daarop worden aangepast. De nieuwe versie van de phOne krijgt daarom een verificatiemodule die eruit bestaat dat men

alleen nog stemmen kan uitbrengen die gecontroleerd worden aan de hand van irisscanning en stemherkenning.'

Het voltallige gezelschap joelde en men roffelde met vingers op de rand van de conferentietafel. Hier was lang naar uitgekeken.

Jonathan nam de loftuitingen dankbaar in ontvangst en toonde een brede grijns. Na het intermezzo vervolgde hij zijn verhaal met de melding, dat in de eerste aanzet een miljard nieuwe phOnes zouden worden geproduceerd, en dat in tegenstelling tot het bekende handbediende apparaat de uitvoering ging veranderen.

'Alles zal minuscuul zijn verwerkt in een bril, waardoor de leden ook geen hinder zullen ondervinden van de irisscan. Tevens is het als contactlens verkrijgbaar. Het hele productieproces zal drie jaar vergen, totdat alle leden ervan voorzien zijn,' voegde hij toe.

Uit zijn vestzak haalde hij een bril die nauwelijks van een normaal exemplaar was te onderscheiden.

'Met deze bril, die we de OpticOl noemen, kunnen alle handelingen via de stem worden uitgevoerd. In het gezichtsveld kan men het keuzemenu benoemen. Het is gebruiksvriendelijk en de referenda, waar leden zich voor hebben opgegeven, verschijnen vanzelf in beeld. De OpticOl is zo geavanceerd dat kan worden afgeleid of men wel of niet uit vrije wil spreekt.'

'Hulde, hulde, hulde,' onderbrak de Bulgaarse Marina Aseplova hem, die als voormalige leider van Unesco tot de raad van 33 was toegetreden en de leiding over het Midden-Oosten had. 'Maar wat doen we met de oude handzame toestellen? Dat vormt een grote berg phOnes en het lijkt me niet wenselijk om die op de vuilstort te laten belanden. Kunnen we die hergebruiken voor niet-leden om ze over te halen lid te worden?'

Aan de reactie van de kleine Alejandro di Gaga te zien, was hij het daar volledig mee eens. Alejandro was verantwoordelijk voor Afrika en de grote regelneef voor dat uitgestrekte continent. Voor hem was dit een mogelijkheid om de Afrikanen die nog geen lid waren over de streep te trekken. Ook Samantha, de dochter van Jonathan die de

belangen van China behartigde, gaf in lichaamstaal aan geïnteresseerd te zijn. Haar vader was door de opmerking van Marina Aseplova verrast en even uit het veld geslagen. Hij herstelde zich.

‘Het lijkt me niet goed om oude phOnes te hergebruiken. We zijn er immers niet tevreden over. Als valsstemmers in het Midden-Oosten, Afrika en China de overhand krijgen, dan kan dat verkeerd uitpakken. Alhoewel, ik voel wel wat voor het argument en ik zal erop studeren om oude toestellen geschikt te laten maken voor de nieuwe techniek. Dit lijkt me op het eerste oog een kostbare aangelegenheid, omdat het minder tijd kost om een nieuwe OpticOl te produceren, maar zeker de moeite waard om hierop terug te komen. Waarbij dank voor je opmerking, Marina. We moeten tenslotte ook voor het milieu waken.’

‘Goed idee,’ zei Alejandro. ‘Ik zal daar graag aan meewerken als dat upgraden in Afrika wordt uitgevoerd. Daarmee bestrijden we de Afrikaanse achterstand en de nog heersende werkloosheid.’

Hij keek vergenoegd rond, wetende dat hij een punt had gescoord. Emile kreeg daardoor bevestigd dat de kleine Portugees dé juiste man op de juiste plaats was. Aanvankelijk had Emile getwijfeld of Alejandro de stap van het kleine eiland naar het grote continent kon maken. Voor Emile was deze twijfel nu definitief van de baan. Hij steunde hem direct door te stellen dat hij daar met Jonathan in kleine commissie op kon voortborduren en vulde aan dat in een later stadium de commissie met Heinrich Löbler kon worden uitgebreid. Heinrich was minder gehaaid dan Alejandro en zwaaide de scepter over een ander achterstandscontinent: Zuid-Amerika.

‘Tot zover mijn verhaal, dan geef ik nu graag het woord aan Safi Nimass,’ zei Jonathan.

De als altijd met een cowboyhoed getooide Egyptenaar, die bij het OgenOOtschap was belast met de energievraagstukken, nam het woord:

‘De eerste keer dat we op de Azoren buitenaards met Kronos in contact kwamen, heeft hij ons een deel van een formule

prijgegeven, die naar later bleek, te maken had met waterstofenergie. Het tweede deel van de formule heb ik gevonden in de Giza Geomatrix precies in het midden van de Magische Ruit, ingeklemd tussen de piramiden en de Sfinx. Bij Paaseiland kregen we van Kronos het laatste deel. Ik ben er met een team van wetenschappers mee aan de slag gegaan. Een grote hulp was ook de informatie die ik vele jaren eerder als de voorzitter van de Hoge Raad voor Oudheden in Egypte, en de verantwoordelijke voor de piramiden, vond in de zaal der archieven, waar in perkament alle geheimen lagen opgeslagen over het ontstaan van onze beschaving en de landing van Zeus en zijn godengevolg op Atlantis. Vitruvius, onder wiens leiding de piramiden werden gebouwd, ben ik dankbaar dat hij die documentatie voor ons heeft veiliggesteld, maar het is voornamelijk aan Emile te danken dat we die gegevens ook konden interpreteren.'

Emile gaf hem een knipoog. Het moment dat ze samen vanuit de zaal der archieven afdaalden in de piramide van Giza en via een ondergrondse gang tussen de poten van de Sfinx in de graftombe van Zeus en vijf godinnen terecht waren gekomen, stond hem nog helder voor de geest.

'De complete formule had dus betrekking op waterstofenergie,' vervolgde Safi. 'De potentie van deze energievorm is geen noviteit, want het is allang bekend dat deze vorm van energie onvoorstelbare mogelijkheden te bieden heeft. Waterstofenergie is gebaseerd op waterstof, dat in fusie een enorm rendement heeft met zuiver water als afvalstof. Dit proces werd voor het eerst beschreven in 1671 door de Iers-Engelse chemicus Robert Boyle. Hij beschreef de reactie tussen ijzer en verdund zuur, waarbij waterstof vrijkwam. In 1766 ontdekte Henri Cavendish dat het chemisch was en later gaf Antoine Lavoisier waterstof de naam Hydrogenium. Hydro betekent water en 'genes' staat voor 'maken'. Enfin, om een lang verhaal kort te maken; inmiddels zijn we zover dat we de blauwdrukken van een motor op

waterstofenergie kunnen presenteren. Ik vraag Emile daarvoor de wetenschapper Maxim Kopping tot de vergadering toe te laten.’ Emile drukte op één van de knoppen op het paneel voor zich en de toegangsdeur van de conferentiezaal zwaaide open. Een schuchter uitzijende jongeman trad de zaal binnen met een tas onder zijn arm.

Hoofdstuk 3.03

In korte tijd legden Hades en Persephone hun onverbiddelijke wil op aan de bevolking in Midden-Amerika door verderf te zaaien en de dood te oogsten. Ze eisten elke dag ten minste één jong, vrouwelijk slachtoffer, dat zich doorgaans vrijwillig als mensenoffer aanmeldde. Voor hen, maar meer nog voor de denkbeeldige god die Hades aanriep, waarvoor onder de bevolking grote angst bestond. Hij en Persephone vormden een moordlustig duo. Ze hadden het vooral voorzien op maagden en ze sidderden van genot als hoofden de hoge tempels afstuiterden, waarbij ze zich vermaakten met het vele bloed dat in het rond spoot. Hun invloed was groot en uitgestrekte gebieden vielen onder hun heerschappij. In de herfst en de winter laafde het duo van de onderwereld zich aan de lopende band aan wrede onthoofdingsrituelen, waarvan het tempo steeds werd opgevoerd. Omdat Hades en Persephone het eeuwige leven hadden, wortelde het zinloze geweld zich in vele generaties. De goden zelf verouderden niet en ziektes hadden geen vat op hen. Wel konden ze worden gedood. Daarom vertrouwde Hades niemand en bij enige twijfel over goede bedoelingen koos hij er ogenblikkelijk voor zijn dolk te trekken.

Dat zijn vader Kronos hem niet tot de leider van de ruimte-expeditie vanuit de planeet Terrade had verkozen, zat hem na al die tijd nog steeds dwars.

De dertien kristallen schedels had Hades vanaf zijn thuisplaneet meegesmokkeld. Ze behoorden toe aan zijn grootvader Ouranos, die